

Savas kampas

Telšių „Kranto“ pagrindinės mokyklos laikraštis

2012-2013 m. m.

Lapkritis Nr. 1

Kaina 1 Lt

Pro langą stebėjau medžius

Pamąstymai apie klaustuką, gyvenimą ir dar kai ką...

Pro langą stebėjau medžius. Tokie gražūs, rudeniškai spalvingi, tvirtomis šakomis, storais kamienais. Kiek toliau pastebėjau medį – atsiskyrėlį. Išdžiūvusį, silpną, nusvirusiomis šakomis be lapų. Gaila, kad jis negali džiaugtis rudeniškais spalvomis. Nebėra jėgų... O juk reikės ir jam stiprybės, kad galėtų atsilaukti prieš rudens piktas audras...

Deimantė Veselytė, 8a klasė

Senelė ir obelis gyvena laukimu. Močiutė laukia atvykstančių vaikų ir anūkų, kurie susirenka tik per didžiąsias šventes ir vasarą. O per šaltą žiemą ji mezga anūkams kojines ir megztinius. Ir vėl laukia... Tokiu pat laukimu gyvena ir obelis. Rudenį atidavusi sultingus vaisius, nukritus lapams ji laukia ateinančio pavasario, kai sužaliuos ir sužydės jos šakų vainikas. Tada ją lankys paukščiai, bitutės gers jos žiedų saldų nektarą. Rudenį žmonėms atiduos savo vaisius ir vėl lauks. Taip ir sukasi gyvenimo ratas, paženklintas amžinu laukimu...

Gabija Daraškevičiūtė, 8a klasė

Visas žmogaus gyvenimas – tai vienas didžiulis klaustukas. Juk tiek daug dalykų mes negalime paaiškinti. Kodėl ir dėl ko esame šiame pasaulyje? Kas mūsų laukia ateityje? Atsakymų nežinome. Skaitome, mokomės, tobulėjame – bandome rasti paaiškinimus. Bet vėl atsiranda nauji klausimai su daugybe klaustukų. Taigi gyventi be klaustukų neįmanoma. Juk ir skyrybos ženklas – klaustukas – vingiuotas kaip gyvenimo kelias. Jo apačioje taškas – gyvenimo tikslas.

Gintautas Plonis, 8b klasė

Mano gyvenime yra daugybė klausimų, į kuriuos ne visada turiu atsakymus. Koks mano gyvenimo tikslas? Ar tai, kad namo einu kitu keliu nei įprasta, pakeičia mano gyvenimą? Gal netekusi vieno draugo atrasiu kitus, kurie visada buvo šalia, tik jų nepastebėjau? Kodėl neišdrįstu pasakyti „myliu“ patiems artimiausiems žmonėms? Kodėl taip sunku parodyti meilę, bet labai lengva išreikšti pyktį? Kai galėsiu atsakyti į šiuos paprastus klausimus, ar būsiu išmintingesnė, ar pasikeis kas nors mano gyvenime? Turbūt, ne. Žmogiška prigimtis ir toliau kels naujus klausimus su daugybe klaustukų. Nors ir atrodo, kad viskas jau seniai žinoma...

Neda Virmauskytė, 8a klasė

Parinko lietuvių kalbos mokytoja G. Juškienė

Stažuotė Anglijoje: efektyviausias būdas pažinti ir mokyti

Pradinių klasių mokytojos Dinos Vaičekauskienės interviu

– **Kokiu tikslu keliavote į Didžiąją Britaniją? Kokie išpūdziai?**

– Nuo š.m. vasario mėn. Telšių švietimo centre lankau anglų kalbos kursus, kuriuos finansuoja ES. Man buvo suteikta galimybė dalyvauti anglų kalbos stažuotėje užsienyje, tarptautinėse grupėse. Aš buvau tipiškame, nuostabios architektūros ir kraštovaizdžio pietinės Anglijos mieste – Cheltenhame. Tai miestas, įsikūręs Castwood kalnų papėdėje, dydžiu palyginant kaip mūsų Panevėžys. Gyvenimas anglų šeimoje buvo pats efektyviausias būdas vietos kultūros pažinimui, anglų kalbos įgūdžių lavinimui.

– **Kur vyko kursai ir kas juos vedė?**

– Kursai vyko „Inlingua Cheltenham Language“ mokykloje, kuri įsikūrusi trijuose senoviniuose pastatuose miesto centre ir garsėja puikia mokymo kokybe. Besimokančiųjų amžius nuo 16 metų iki ... Mokymai vyksta visus metus, o liepos ir rugpjūčio mėnesiais siūlomi kursai jaunimui su laisvalaikio programa. Pamokose bendraujant su ispanais, vokiečiais, arabais kt. šalių žmonėmis įveiki kalbos barjerą, daugiau pasitiki savimi, plačiau susipažinti su tos šalies kultūra. Dėstytojai labai gyvi ir nenuobodūs, mokymo programa daugiau koncentruota į žmogaus lavinimą kalbėti.

– **Kaip vertinate Didžiosios Britanijos švietimo sistemą?**

– Su Didžiosios Britanijos švietimo sistema neteko plačiau ir iš arčiau susipažinti, nes išvykos tikslas buvo kitoks. Kiek kalbėjomės su dėstytojais apie mokyklinį gyvenimą, supratau, kad Anglijoje vaikai pradeda lankyti mokyklą nuo 5 metų, o vidurinių mokyklų, lyginant su Lietuva, yra įvairesnio tipo: klasikinės, moderniosios, privačios, visuomeninės, koledžai, specializuotos vidurinės.

– **Kuo skiriasi Didžiosios Britanijos gamta nuo mūsų Lietuvos?**

– Gamta panaši į mūsų, tik ten daugiau kalnuotų vietovių, daugiau dienų apsiniaukusių ir debesuotų, vėsios vasaros. Mano vietovėje, kur gyvenau, nemačiau nei vieno vaismedžio ar vaiskrūmio. Vasaros metu jie valgo uogas ir vaisius tokias, kokias kaip yra mūsų parduotuvėse „Maxima“.

– **Kokias vietas aplankėte? Kurias iš jų parekomenduotumėte?**

– Aplankiau Warwick pilį. Tai viduramžių tvirtovė, kuri 1068 m. buvo naudojama kaip tvirtovė, joje buvo saugomi karo belaisviai. Dabar ten eksponuojama įspūdinga viduramžių ginklų bei šarvų kolekcija, žymių menininkų, tokių kaip Rubensas, darbai.

Labai patiko Gloucester katedra, kurioje buvo filmuojamas Haris Poteris. Neapsakomai didžiulis Londonas! Didžiausią išpūdį paliko Salisbury miestelis ir akmeniniai statiniai Stonehenge. Tai neolito ir bronzos amžių statinys, kurio paskirtis ir kaip buvo pastatyta, nėra aiški iki šiol. Ratu išdėstyti didžiuliai akmenys, kurio vieno svoris apie 50 tonų – kažkas mistiško. Jei lankytumėtės Anglijoje, aš manau, kad verta aplankyti Stonehenge ir pamatyti tą pasaulio stebuklą.

– **Kiek dienų praleidote? Ar patiko kelionė?**

– Stažuotėje Anglijoje buvau 3 savaites. Kelionė ir gyvenimas Anglijoje labai patiko. Žmonės gyvena lėtesniu tempu, niekur neskuba, labai laisvi, tolerantiški.

Su mokytoja kalbėjosi Lukas Bieliauskas, 8c klasė

Laiko ratas

Vėjas suka margaspalvius lapus. Jie nardo lyg ugniniai paukščiai dangaus platybėje, kartu nusinešdami ir tave. Pakyli mintimis į orą, skrieji dangumi, kol tave pabudina šalti lietaus lašai. Mintys vis dar kažkur toli. Jos skrenda virš spalvotų medžių viršūnių ir pavargusios žemės. Prisiminus vasarą, suspaudžia širdį, bet pažvelgus pro langą, pamačius tą spalvų margumyną, užlieja šiluma.

Vis rečiau pagalvoji apie vasarą. Net nepastebi, kaip greitai ateina savaitgalis, kaip nepastebimai lekia laikas. Kiekviena diena mokykloje – lyg žaidimas. Kartais nė nenumanai, kokį prizą gausi. O juk rudenį neretai ir prasta nuotaika aplanko. Net ir paprasti, nereikšmingi dalykai gali suteikti džiaugsmo visai dienai. Tereikia apsižvalgyti aplink. Eini gatve ir pamatai, kaip vaikas šokinėja baloje, kaip kaimynas blaškosi ir nervinasi įlipęs į purvyną, arba greitai skriejanti mašina aptaško šaligatviu einančius pėsčiuosius. Nejučiomis nusišypsai prisiminęs geras vaikystės dienas, kai ir pats nesugebėdavai ramiai praeiti pro balą, ar grįždavai namo aplipęs purvais. Rodos, leki paskui laiką, bet nesugebi pavyti laikrodžio rodyklių. Jos sukasi ratu nešdamos dienas, savaites, mėnesius, metus.

Keliaudamas gatvėmis skaičiuoji spalvas. Grožiesi ir liūdi. Paslapčia vis laukdamas šiltesnių orų, saulėtų dienų, ilgų atostogų. Sukasi gyvenimo ratas, nespėjus pasidžiaugti rudeniu, jau artėja žiema. Lietaus lašai nuplauna liūdesį. Sustoji, pailsi, o laiko ratas vis sukasi...

Dovilė Lučinskaitė, 8c klasė

Vasarą prisiminus...

Lietuvių kalbos mokytojos Ritos Šilanskienės interviu

– **Sužinojome, jog vasarą lankėtės Norvegijoje. Koks buvo kelionės tikslas?**

– Kelionės tikslas paprastas – pažinti šalį, jos kultūrą, aplankyti draugus, kurie jau 10 metų gyvena toje šalyje.

– **Kaip sekėsi? Ar patiko kelionė?**

– Sekėsi puikiai. Žinoma, kad patiko, visada smagu pamatyti tai, ko nesi matęs, pabuvoti ten, kur nesi buvęs.

– **Kokia transporto priemone keliavote?**

– Skridome lėktuvu iš Vilniaus iki Stavangerio, o po Norvegiją keliavome autobusu.

– **Kokius miestus ir vietas aplankėte?**

– Tiesą sakant, Norvegijoje tų miestų ne tiek ir daug. Vienas iš didesnių miestų, kurį aplankėme – Kristiansandas. Prie jo yra didžiulis gyvūnų parkas. Jame praleidome visą dieną, nes tas parkas be galo didelis. Jame gyvūnai gyvena, galima sakyti, laisvėje. O kokie jie gražūs, nesuvargę, kailiai blizgantys. Tai ne matyti zoologijos sodai, kuriuose gyvūnėliai vargsta. Tame parke ir puikūs atrakcionai. Nors nesu bailė, mėgstu iššūkius, bet besisukant atrodė, kad neištversiu. Net rėkti negalėjau. Tame parke yra ir vandens atrakcionų, mūsų atrakcionai rimtesni. Keliavome į Prekestoliną. Tai tokia nuostabi vieta, kur reikia kopti akmenimis, siaurais takeliais maždaug tris valandas, o tada atsiveria tokie vaizdeliai, kad ir gražiausios atvirutės nublanksta. Žinoma, tas kopimas daug jėgų pareikalauja, bet viską atperka pamatyti reginiai.

– **Ar norėtumėte apsilankyti dar kartą?**

– Turbūt visi, kas grįžta iš Norvegijos, parsiveža nepakartojamą fiordų grožį, kalnų didybę. Tai nenusakojama. Kaip nepalaižysi ko nors per stiklą, taip ir žodžiais to grožio neapsakysi.

Labai maloniai nustebino pačių norvegų požiūris į vaikus. Su jais tėveliai labai daug bendrauja, visur keliauja, bet vaikai nesureikšminami. Kiek keliavome, niekur nemačiau isterikuojančio, ožius rodančio vaiko. Labai daug dėmesio skiriama jų fizinei sveikatai. Kiekvienas darželis turi didžiausias aikštes, dažnai ir miške, su visokiausiom karstyklėmis, sūpynėmis ir panašiai. Ir ten jie praleidžia visą dieną. Net pokaičio (kas mūsų vaikams didžiausia bausmė) neguldo. Kas pavargsta, įmeta į hamaką, pasnūdurioja, pailsi. Kai išalksta, įpila vandens, sumuštinį užtepa. Jokio šilto maisto: nei kotletų, nei blynų... Mes juokavom su draugais: norvegų sveikas maistas – namie gaminti sumuštiniai.

Įspūdžių po kelionės labai daug, visko neišpasakosi. Susidėjau viską į stalčiukus galvoje, dabar vieną ištraukiau...

Ar norėčiau grįžti? Pasaulis per daug didelis ir margas, kad grįžtum į tą pačią vietą.

Su mokytoja kalbėjosi Aretas Norkus, 7c klasė

Paminėta Baltijos jūros diena

1988 metais rugsėjo pradžioje Lietuvos žaliųjų judėjimas pirmą kartą organizavo renginius ir akcijas, atkreipdamas dėmesį į Baltijos jūros ekologinę padėtį. Nuo tų metų rugsėjo pirmąjį šeštadienį minima Baltijos jūros diena. Šiais metais rugsėjo 1 dieną Klaipėdoje buvo iškeltas milžiniškas aitvaras.

Rugsėjo 7 dienos popietę mūsų mokyklos aktų salėje susirinkę 6-8 klasių mokiniai ir jų mokytojai paminėjo Baltijos jūros dieną. Dailės ir technologijų mokytoja J. Bieliauskienė su dešimtokais į salę „atskraidino“ žuvėdras, pagamintas iš popieriaus. Mokytoja Ž. Aleknienė papasakojo apie Baltijos jūrą, pateikė įvairių faktų ir pabrėžė jūros svarbą Lietuvai. Muzikiniais kūrinių renginių papuošė mokytoja V. Laurinavičienė ir jos talentingi mokiniai: Ronaldas Zakarauskas ir Kornelija Čekaitė atliko dainą „Gintarai“, Guoda Buivydaitė grojo fleita. Emilė Vitkauskytė paskaitė eilėraščių apie jūrą.

Pirmąjį šių mokslo metų renginį užbaigė mokyklos himnas.

„Savo kampo“ inf.

Europos kalbų diena

2012 m. rugsėjo 26 dieną, „Kranto“ pagrindinėje mokykloje buvo paminėta Europos kalbų diena. Mokiniai turėjo atlikti namų darbą, kad galėtų sėkmingai pristatyti Europos šalis. Per ilgąją pertrauką visų klasių atstovai su pasirinktos šalies simbolika linksmi nužygiavo iš mokyklos kiemo į aktų salę, kur prasidėjo plakatu ruošimas.

Kruopštaus darbo rezultatus visi išvydo po pamokų. Kiekviena klasė, pasiremdama sukurtu plakatu, išradinai pristatė po vieną Europos šalį. Įsiminė 7a klasė, puikiai padeklaravusi eilėraščių lenkų kalba. Sužavėjo 8c klasės plakatas, o ir pats vaidybinis pristatymas nepaliko abejingų salėje.

„Savo kampo“ inf.

Saugokime savo akis

„Kranto“ pagrindinėje mokykloje Pasaulinė regėjimo diena paminėta akcija „Pamirškėkime“. Akcija pradėta paskaita „Saugokime savo akis“. Po to mokiniai buvo supažindinti su specialiais akių raumenų treniravimo pratimais. Juos mokiniai atliko kartu su visuomenės sveikatos priežiūros specialiste ir mokytojomis. Renginio metu mokiniai savo žinias parodė spręsdami kryžiažodį. Pirmieji teisingai išsprendę kryžiažodį buvo apdovanoti sveikatos biuro įsteigtais prizais – sultimis. Linksmi, skanaudami sultis, mokiniai išsiskirstė namo.

Visuomenės sveikatos priežiūros specialistė R. Dapkuvienė

Penktokų žygis prie Ilgės ežero

Šiltą rugsėjo 27 dienos rytą „Krant“ pagrindinės mokyklos penktokai vietoj pamokų susiruošė į žygį. Kelionė prie Ilgės ežero nėra trumpa, bet drąsiai bei linksmai nusiteikę penktokai ir jų auklėtojos nutarė visą kelią nueiti pėsčiomis.

Smagu buvo žygiuoti vis gražėjančia Masčio ežero pakrante. Kiek pavargę nuo didelio tempo, buvome sustoję pailsėti kitame miesto gale. Miško takeliu, apie kurį anksčiau nežinojome, nuo Naujųjų kapinių atkeliavome prie Ilgės. O čia visų laukė kūno kultūros mokytojai ir jau paruoštos lenktynių trasos. Klasių mokiniai buvo pakviesti dalyvauti įvairiose estafetėse bei rungtyse. Stengtasi, kad į sportinę veiklą įsitrauktų kuo daugiau vaikų, ne vien patys sportiškiausi. Patrauklesnius estafetės ruožus galėjo išbandyti visi norintys. Ypač visiems patiko ėjimas virve.

Vieni vaikai atidžiai stebėjo rungtis ir sirgo už savo komandą, kiti tiesiog žaidė kvadrata ir kitus žaidimus.

Susumavus visus taškus paaiškėjo, kad nugalėjo 5c klasė. Bet ir kitos klasės pasirodė šauniai.

Diena išties buvo puiki, tad rudenėjančio miško takeliu nuskubėjome prie autobuso stotelės. Žinojome, kad laiko ir jėgų turime labai nedaug. Bet kai pamatėme atvykstantį miesto autobusą, jėgų atsirado – visi leidomės bėgti, nes laukti kito autobuso dar pusvalandį nesinorėjo. Tad paskutinę distanciją visi įveikė greitai.

Iveta Mašidlauskytė, 5b klasė.

Diena be automobilio

Rugsėjo 20 dieną „Krant“ mokykloje vyko akcija, skirta Tarptautinei dienai be automobilio. Šią dieną buvo siekiama atkreipti mokinių dėmesį į neigiamą transporto įtaką aplinkai ir žmonių sveikatai, patiems prisidėti prie švarios aplinkos išsaugojimo.

1-4 klasių mokiniai dalyvavo piešinių konkurse. Geriausių piešinių nugalėtojai buvo apdovanoti padėkos raštais ir prizais, kuriuos įsteigė Visuomenės sveikatos biuras.

Kaip saugiai elgtis kelyje mokiniams prevencinius filmukus rodė ir komentavo nepilnamečių reikalų pareigūnų veiklos grupės specialistė Neringa ir Roberta.

Mokyklos direktorius visiems palinkėjo ne tik tarptautinę dieną be automobilio praleisti gryname ore, bet stengtis visada atstumus įveikti pėstute.

Visuomenės sveikatos priežiūros specialistė R. Dapkuvienė

Pažinkime savo krašto praeitį

Per lietuvių kalbos pamokas skaitėme sakmes, pasakojome apie mitologines būtybes: velnią, laumes, aitvarus, žalčius. Pristatėme knygą „Sužeistas vėjas“. O kai mokytoja G. Juškienė ir auklėtoja V. Martinkėnienė pasiūlė pažintinę ekskursiją, aišku, labai apsidžiaugėme.

Pirmiausia nuvažiuojome prie Barstyčių akmens. Pasirodo, jis didesnis net už Puntuką. Jo ilgis apie 14 metrų, o aukštis apie 4 metrus. 1958m. šį akmenį iš žemės atkasė melioratoriai. O į Barstyčių apylinkes akmenį atvilkęs ledynas prieš 13 – 14 tūkstantmečių net iš Skandinavijos. Kai užlipome ant akmens, vaizdas tikrai gražus, apačioje likę draugai atrodė mažučiai. Tik aš labai bijojau nukristi, kai pažvelgiau žemyn. O šiam galiūnui apkabinti prireikė beveik visų mūsų – 40 vaikų.

Pasidžiaugę didžiausiu Lietuvos akmeniu iškeliavome į Mosėdį. Pakeliui dar užsukome į Apuolės piliakalnį. Šis aukštas kalnas, apaugęs ąžuolais, primena lietuvių kovas su švedais. Tik įvažiavę į Mosėdį supratome, jog šis miestelis tikra akmenų karalystė. Kur tik pažiūri, ten akmuo. Net miestelio herbe yra meška, nešanti didžiulį akmenį. Einant į V. Into sodybą siaura gatvele, grįsta akmenimis, matėme iš abiejų pusių sustatytus akmenis. Kadangi jie labai panašūs į žmones, tai spėliojome, kad jie ir yra Mokai, t.y. kažkada suakmenėję žmonės. Kiekvienas jų turi ką papasakoti. Bet kas supras juos? Akmenis pradėjo rinkti ir puošti miestelį gydytojas V. Intas 1957m. Dabar jo sodyboje visokiausių formų akmenų, turinčių įvairiausias prasmes. Nuėję į miesto skverelį vėl pamatėme akmenis – didžiulius, įvairių formų, su užrašais. Jie skirti atmintinoms datoms ir žymiesiems Mosėdžio žmonėms. Radome ir Perkūno perskeltą akmenį. Tikriausiai velnias tupėjo ant to akmens, o Perkūnas norėjo jį nutrenkti. Velnias pabėgo, o žaibas perskėlė akmenį. Akmenų muziejuje jo direktorius papasakojo, kaip keičiasi Žemės pluta, kaip susidaro akmenys. Matėme akmenyje likusią sraigę, suakmenėjusį moliuską ir kitokių gyvių bei augalų. O kokių brangakmenių matėme!.. Pasirodo, tik tikras brangakmenis šviečia nukreipus į jį kokią nors šviesą. Aišku, įdomu ir šiek tiek baisoka buvo pamačius akmenis, išimtus iš žmogaus organizmo. Vaikščiodami po parką grožėjomės akmenų gausa bei įvairove ir retais augalais. Ekskursiją baigėme „Flinstounų kambaryje“, kur „baldai“ taip pat iš akmenų.

Pasigrožėję akmenimis išvykome į Nasrėnus, vyskupo M. Valančiaus tėviškę. Pakeliui dar užsukome į Kalnalio apžvalgos bokštą. Daug kas bijojo lipti, bet pasiekę bokšto viršūnę nepasigailėjome. Tolumoje tarp miškų matėsi Salantų bažnyčia. Vingiuo kelio ir upės vingiai, jau parudavusios pievos ir miškai su spalvotais medžių lapais rodė rudens požymius.

Užėiti į erdvų vyskupo gimtinės kiemą kvietė „Palangos Juzės“ skulptūra su žemaitišku užrašu. Prie senovinės klėtelės, dengtos šiaudiniu stogu, mus pasitiko muziejaus įkūrėjas. Jis įdomiai papasakojo apie M. Valančiaus veiklą. M. Valančius parašė apie 50 knygelių vaikams ir suaugusiems. Jas visas rašė žemaičių kalba, kuria liaudis ir jis pats kalbėjo. Be to, jis rūpinosi uždraustų lietuviškų raštų spausdinimu Rytų Prūsijoje ir slaptu jų gabenimu į Lietuvą bei platinimu. Steigė lietuviškas mokyklas, organizavo blaivybės sąjungas. Apžiūrėję ekspoziciją radome „ko gero, įdomiausią eksponatą – skulptūrėlę, kurioje pavaizduota, kaip kiaulė girtuokliui uosto užpakalį. Sužinojome, kaip mūsų tėveliai galėjo pačiupinėti M. Valančių. Pasirodo, buvo popierinis 2 litų pinigas su Valančiaus atvaizdu.

Iš Nasrėnų patraukėme į Bukantę, rašytojos Žemaitės gimtinę. Apžiūrėjome namą, kuriame gimė Julija Beniuševičiūtė. Tačiau būdama 11 metų išvyko į Žarėnus pas tetą mokyti ir daugiau į gimtinę nebesugrįžo. Ištekėjusi už Lauryno Žymanto gyveno Džiuginėnų dvare. Gyveno labai vargingai, augino 7 vaikus, todėl kilnojosi iš vienos vietos į kitą. Jau būdama 50 metų Žemaitė pradėjo kurti. Apsakymuose ir apraše vargingą ne tik savo, bet ir kitų kaimo žmonių gyvenimą. Atstatytame svirne apžiūrėjome senovinius daiktus. Muziejaus darbuotoja paaiškino, kur ir kaip jie buvo naudojami. Kitame pastate matėme senovinių kryžių parodą ir žiūrėjome filmą apie Žemaitę.

Tai buvo paskutinė mūsų aplankyta vieta. Šiek tiek buvome pavargę, bet nuotaika puiki: tiek daug pamatėme, tiek daug sužinojome. Tikrai galime didžiulis, kad Žemaitijoje yra kuo pasidžiaugti. Ir gamta graži, ir garsių žmonių turime. Tik mokėkime visa tai pamatyti ir įvertinti. M. Valančiaus muziejuje perskaitėme tokį užrašą, kuris visiems labai tiktų: „Būkit it bitelė, kuri iš kiekvienos žolelės, kvepiančios ir dvokiančios, sugeba išsiurbti saldų medų“.

Nerija Limontaitė, Beatricė Bergaudaitė, 6 c klasės mokinės

Gyvūnų globos dienos linksmosios natos

Pasaulinė gyvūnų globos diena „Krantas“ pagrindinės mokyklos penktokams šiemet buvo labai turininga. Biologijos mokytojos Jovitos Indriulienės paskatinti mokiniai paruošė plakatus apie savo augintinius, gyvūnų bei gamtos saugojimo tema. Įdomiausi darbai yra demonstruojami antrojo aukšto fojė.

Taip pat vyko žaismingas renginys, kurio vedėjais ir teisėjais buvo aštuntokai, o pagrindiniai dalyviai bei žiūrovai – penktokai. Kiekvienai klasei atstovavo 6 narių komanda: du nariai vaidino paukščius, du – naminius gyvūnus, du – gyvūnus. Varžytuvės prasidėjo komandų prisistatymais. Toliau komandos uždavė savo priešininkams klausimus ir mįsles, vaidino gyvūnus (o koks gyvūnas, turėjo atspėti priešininkai). Viskas vyko sklandžiai, draugiškai. Taškai nebuvo skaičiuojami – už teisingus atsakymus bei puikią vaidybą iš karto buvo teikiami saldūs apdovanojimai. Kapitonai ir auklėtojos dėliojo „puzles“. Ypač smagu buvo stebėti šokančius komandos narius – „gyvūnus“.

Mokyklos direktorius už nuotaikingą renginį padėjo visoms komandoms ir organizatoriams.

Prizai buvo įteikti plakatų kūrėjams. Geriausia tema „Mūsų mylimiausi“ buvo pripažinti 5a klasės mokinės Gabrielės Dargevičiūtės, 5b klasės mokinio Roko Raišučio bei 5a klasės mokinio Aleksandro Simonenko darbai. Faustas Kačinskis iš 5a klasės gavo prizą už plakatą gamtos saugojimo tema.

Originaliausi darbai buvo:

- Ingės Gineitytės iš 5a – ji gavo apdovanojimą už žaismingas nuotraukas;
- Viliaus Kelevišiaus iš 5a – jis buvo apdovanotas už „šuniuką, kuris nemėgsta alkoholio“;
- Mantės Frajerytės iš 5c – apdovanojimą už forsa „Kolumbą, kuris atrado močiutę“.

„Savo kampo“ inf.

Pradinukų rudens gėrybių paradas

Gelsvu takeliu atskubėjo ruduo. Jis paslėpė ryškias vasaros spalvas. Bet juk ir rudenėlis turi savo spalvų paletę: gelsva, rausva, auksinė... kiek po jomis slepiasi vitaminų!

Štai raudonskrustis obuolys, geltonšonis moliūgas, žaliaskaris kopūstas....

O kai dar pasitelkiame savo fantaziją, kūrybiškumą... Tada ir gimsta tokie nuostabūs darbeliai, kuriuos matėme pradinukų rudens gėrybių parade. Stebino darbelių įvairovė. Visi jie sukurti su didele meile. O kiek čia įdėta kantrybės, kruopštumo! Ne tik vaikų, bet ir tėvelių, mokytojų. Darbeliai vienas už kitą

gražesni, įvairesni. Ypač stebino Urtės Pusvaškytės „Pelenės karieta“. Kokie gražūs Gretos, Severijos „Vaikučiai vežimėlyje“, Ugnės „Ponas Baklažanas“, Gvido „Ponia Barborytė“. Taip ir norisi apsiūti ekologiškoms ketvirtokos Justo kurpaitėmis, pakalbinti šaunuosius Auksės ir Gabijos pingvinus. O kokie išradingi laiveliai, šniukai, ežiukai, ančiukai! Nerimą kėlė ir šiek tiek visus gąsdino Davido „Pabaisa“, Ervino „Krokodilas“... Kaip išradingai išpjaustinėtas Dovydo „Sliekų Karalius“, kokie tikroviški Karinos „Trys draugai valtyje“! Visų ir nesuminėsi.

Ketvirtadienį visi pradinių klasių mokiniai rinkosi į salę. Nugalėtojai buvo apdovanoti prizais – dekoratyviniais moliūgėliais. Visi pasivaišino obuoliais. Tikimės, kad tie, kurie šiemet nesuskubo dalyvauti, kitamet tikrai parodys savo išmonę.

Linkime visiems gražaus ir šilto rudens.

Mokytojos L. Šliogerienė ir V. Šimkienė

6a klasė baigė projektą „Žemaitijos akmenys“

Kaip jau buvo skelbta, 6a ir 6c klasės, tęsdamos pamokinę veiklą, dalyvavo projekte „Žemaitijos akmenys“. Jo metu vyko į ekskursiją po Žemaitiją (apie ją jau rašė 6c klasės mokinės), o mes, 6a klasės mokiniai, su lietuvių kalbos mokytoja L. Každalevičiene tęsėme projektą, kaupdami medžiagą „Akmuo gyvenime ir tautosakoje“. Kiekvienas buvome gavę užduočių, kurias atlikę ir sutvarkę, nutarėme pristatyti savo darbus 6b klasės mokiniams.

Spalio 24 dieną skaitykloje kiekvienas pasakojome ir rodėme, ką buvome nuveikę. Pirmiausia visi minėme mįsles apie akmenį arba kuriose buvo žodis akmuo, kurias rinko ir užminė Dovydas S. ir Emilija O.

Mantas įdomiai papasakojo apie akmens vaidmenį žmogaus gyvenime, kaip žmonės jį vertino ir panaudojo. Išgirdome Agnės ir Manto surinktų sakmių ir padavimų apie akmenis.

Rengdami projektą bendravome ir su geografijos mokytoja J. Poruciute, kuri padėjo mums paruošti medžiagą „10 didžiausių Lietuvos riedulių“. Taigi pristatėme šiuos riedulius. Pats didžiausias Lietuvoje – Barstyčių akmuo, ant kurio visi buvome užsikorę, antras pagal dydį yra prie Anykščių „išsikūręs“ Puntukas. Juos ne tik pristatėm, bet ir pasakojom padavimus apie jų atsiradimą. Skaidrėse matėme ir kitus riedulius, išgirdome trumpus jų apibūdinimus.

Pasidalijome išpūdziais iš ekskursijos. Įdomiausia buvo Mosėdyje, kurį vadina akmenų miesteliu, mat jame gyvenęs ir

dirbęs gydytojas V. Intas kartu su gyventojais rinkę iš aplinkinių įvairaus dydžio riedulius ir puošę gydytojo sodybą ir visą miestelį. Dabar Mosėdis laikomas tikru akmenų muziejumi. Žiūrėjome Gustavo padarytas nuotraukas, pasakojome sakmes apie Mosėdžio vardo kilmę, dalijomės patirtais išpūdziais.

Taip pat pristatėme surinktą medžiagą, kuri rodo, kad akmuo naudojamas ne tik buityje, bet įgyja prasmę ir mūsų kalboje. Emilė perskaitė akmens sinonimus (riedulys, kūlis...), Gabrielė pateikė palyginimų („Greitas kaip apatinis girnų akmuo“), Einora buvo užrašiusi frazeologizmą („Akmens širdį turėti“), Ferdinandas pririnko patarlių ir priežodžių („Darbymetyje ir akmuo kruta“).

Baigdami darbų pristatymą, dar parodėme nuotraukų, papasakojome, pasidalijome patirtais išpūdziais apie kitas ekskursijoje aplankytas vietas: Kalnalio apžvalgos bokštą, Nasrėnus – žymiojo Žemaitijos vyskupo ir švietėjo M. Valančiaus gimtinę, joje įrengtą muziejų, Bukantę – rašytojos Žemaitės gimtąją sodybą, kurioje dabar yra ne tik rašytojos, bet ir nedidelis etnografijos muziejus.

Dalyvaudami šiame projekte turėjome didelės naudos: ir keliaudami, ir rinkdami medžiagą, ir pristatydami darbus mes pabuvojome, kur nebuvo, pamatėme, ko nematę, išgirdome, ko negirdėję, sužinojome, ko nežinojom, patyrėme, ko nebuvom patyrę. Tai buvo tikrai įdomi netradicinio ugdymo pamoka.

Gabrielė Zuokaitė, 6a klasės mokinė